

1. ג' חויל

2. מ' חויל

ע"י ב"כ עוה"ד אורנה כהן ואח'

ת"ד 510, שפרעם 20200

טל: 04-9501610, פקס: 04-9503140

העותרים

נ ג ד

1. מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית

2. ראש שירות הביטחון הכללי

על ידי פרקליטות המדינה,

משרד המשפטים, ירושלים

המשיבים

תגובה מטעם המשיבים לבקשת העותרים לקביעת הוצאות משפט

בהתאם להחלטת כב' השופט ריבלין מיום 3.5.02 (שהומצאה לדי ב"כ חמשיבים ביום 5.5.02) מתכבדים המשיבים להגיש את תגובתם לבקשת העותרים כדלקמן:

1. עניינה של העתירה בבקשת העותרים כי המשיבים יודיעו להם על מקום הימצאו של העותר מס' 2 ועל מעמדו המשפטי. עתה מבקשים העותרים כי העתירה תימתק וכי המשיבים יחויבו בהוצאות משפט.

2. המשיבים מסכימים למחיקת העתירה אך סבורים כי דין הבקשה לחיובם בהוצאות משפט להידחות. את נימוקיהם לכך יפרטו המשיבים להלן.

3. אמות המידה לחיוב בהוצאות משפט בבג"צ חותו על ידי כב' השופט, הרשם אהרן גילון, בבג"צ 842/93 אל נסאסרה נ' שר הבינוי והשיכון, פ"ד מ"ח (4) 217 כדלקמן:

" את השאלה האם זכאי עותר, שהחליט לחזור בו מעתירתו, שבית המשפט יחייב את המשיב בהוצאותיו ושכר טרחת עורך דינו יש לבחון לאור הקריטריונים הבאים ולבדוק האם נופלת היא בגדרו של אחד מהם:

1. האם היה צידוק בהגשת העתירה;

2. האם לא הזדיו העותר ופנה לבית המשפט הגבוה לצדק טרם שמיצה את כל האפשרויות המתוחות בפניו ופעל בראוי אצל הרשויות המוסמכות;

3. האם לא היה שיהוי בהגשת העתירה;

4. האם עצם הגשת העתירה היא שהניעה את המשיב לחזור בו מהחלטה קודמת שלו ולהעניק לעותר את הסעד המבוקש בעתירה עוד לפני שזו התבררה בפני בית המשפט".

4. עמדת המשיבים היא כי לאור אמות המידה האמורות, אין מקום לחייבו בהוצאות העתירה.

5. ראשית, כפי שצינו המשיבים בתגובתם המקדמית לעתירה מיום 2.5.02, הגשת העתירה לא היתה מוצדקת שכן העותרים לא מיצו חליכים טרם הגשת העתירה ומאחר ויש בעתירה לטעמם של המשיבים שימוש לרעה בהליכי בית משפט.

6. כאמור, בתגובתם המקדמית של המשיבים לעתירה, המשיבים השיבו גם השיבו לפנייתה של ב"כ העותרים ואף הפנו אותה לכתובת ספציפית - ראש חוליית לשכת חקירות שומרון לבירורים קונקרטיים נוספים. לב"כ העותרים נמסר כי העצור נחקר במתקן שבי"כ בשיתוף עם חוליית לח"ק שומרון-קישון, כי לבירורים ניתן לפנות לראש החוליה וכי מצבו הבריאותי של העציר תקין (ר' בנספחים לעתירה). באפשרות ב"כ העותרים היה לפנות בבירורים ככל שיחפצו לראש החוליה, ואולם העותרים לא מיצו חליכים כנדרש מהם, לא פנו בבירורים לגורמים הרלבנטיים אליהם הופנו וסברו כי ניתן לקצר חליכים באמצעות הגשת עתירה לבית המשפט הנכבד. לטעמם של המשיבים די בכך בכדי לדחות את בקשת העותרים לקביעת הוצאות משפט.

7. שנית, בניגוד לטענת העותרים, לא הגשת העתירה היא שהביאה את המשיבים למסור לעותרים את מיקומו של העותר מס' 1. בעת פנייתה הראשונית של ב"כ העותרים וכשנשלחה לה תשובת המשיבים, לא היה העותר מס' 1 בבית המעצר קישון. עד למועד הגשת תגובת המשיבים לבית המשפט הנכבד, הוחזר העותר מס' 1 לבית המעצר קישון, ויודגש כי השבתו לבית המעצר נבעה משיקולי תקירה ונעשתה ללא כל קשר להגשת העתירה. על כן, משחושב העותר מס' 1 לבית המעצר קישון, לא היתה עוד מניעה למסור לעותרים את מיקומו הפיזי המדויק, ומכל מקום השבתו לבית המעצר כמו גם מסירת

מיקומו לאחר מכן אירעו אמנם לאחר הגשת העתירה אך לא נבעו ממנה ולא נעשו בשל הגשתה.

8. בהחלטת שניתנה ביום 29.11.01 על ידי כב' הרשם עודד שחם בבג"צ 5825/01 סוהא ח'ורי סלאמה אבו מנה ואח' נ' שר הפנים בבקשה שהוגשה שם לבסיקת הוצאות, עמד כב' הרשם על הנסיבות בהן ייחשב כי העתירה היא שהביאה לשינוי בעמדת הרשות, שהן המצדיקות חיוב המשיבים בהוצאות, כדלקמן:

" האם העתירה היא שגרמת לשינוי בעמדת הרשות? אין חולק, כי השינוי בעמדת הרשות בא בעקבות העתירה. הרשות שקלה מחדש את עניינו של העותר, תוך בחינת המידע בעניינו על רקע חלוף הזמן, בעקבות הגשת העתירה. מבחינה עובדתית צרה זו, העתירה היא שהביאה לשינוי בעמדת הרשות.

ברם, זה אינו המבחן לבסיקת הוצאות בעקבות מחיקת עתירה. השאלה אינה רק אם במישור העובדתי השינוי בעמדת הרשות בא בעקבות העתירה, אלא גם האם הפניה לערכאות, להבדיל – למשל – מפניה מחדשת אפשרית לרשות (מקום בו יש צורך בפנייה כזו), היא שחוללה את השינוי המיוחל בעמדת הרשות. כבתחומים אחרים במשפט, אף לעניין זה הסיבתיות אינה רק סיבתיות עובדתית, כי אם גם סיבתיות משפטית. סיבתיות כזו אינה מתקיימת בנסיבות הענין, בו שינוי הנסיבות – ולא העתירה לבית המשפט – הם שחוללו את השינוי בעמדת המשיבים (ראו לענין זה את החלטת כב' הרשמת אגמון בבג"צ 6910/98 אבו גזאלה נ' משרד הפנים, לא מורסם, 6.1.00, שם נדחתה בקשה להשתת הוצאות בנסיבות דומות מאוד לאלה שבמקרה שבפניי).

סוף דבר, דין הבקשה להשתת הוצאות על המשיבים להידחות". (ההדגשה לא במקור – ד.ו.).

והדברים יפים, בהתאמות הנדרשות, לעניננו.

מש/1 (מצורפת החלטת כב' הרשם שחם בבג"צ 5825/01 מיום 29.11.01 ומסומנת מש/1).

9. לאחר הגשת העתירה אירע שינוי נסיבות אובייקטיבי, כך שלאחר שהעותר מס' 1 הושב לבית המעצר קישון, לא היתה עוד מניעה למסור את מיקומו הפיזי. שינוי נסיבות זה הוא שהביא למסירת מיקומו המדוייק ולא עצם הגשת העתירה. על כן סבורים המשיבים כי גם מטעם זה לא זכאים העותרים להוצאות משפט.

10. לדעת המשיבים הגשת העתירה לא היתה מוצדקת ולכל הפחות חיתח מוקדמת, ואף שינוי הנסיבות שהביא למסירת התשובה אותה ביקשו העותרים לקבל היה אובייקטיבי ולא נבע כלל מהגשת העתירה. על כן סבורים המשיבים כי העותרים לא עמדו בקריטריונים הדרושים לשם קבלת הוצאות משפט וכי יש לדחות את בקשתם.
11. על כן יתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את הבקשה לקביעת הוצאות משפט.

היום, כ"ו אייר, תשס"ב

8 מאי, 2002

דינת זילבר

סגנית בכירה לפקטוריטת המדינה